

YEŞİLİN
KIZI
ANNİE

-5-

L. M. Montgomery

YEŞİLİN KIZI ANNE - 5

Orijinal Adı: Anne's House of Dreams #5

Yazarı: L. M. Montgomery

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneő

Editör: Nur Taődöndüren

Redaksiyon: Görkem Kankavi

Son Okuma: Aydan Yalçın

Kapak Uygulama: Gürkan Ademir

İllüstrasyon: Durmuş Bahar

Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

Basım Yılı: Aralık 2020

ISBN: 978-625-7077-61-3

Yayınevi Sertifika No: 40169

© L. M. Montgomery, 1908

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Őti.

Maltepe Mah. Fazılpaőa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Sertifika No: 34712

Kapak Baskı: Bakođlu Matbaacılık San. ve Tic. A.Ő.

Maltepe Mah. Litros Yolu Cad. Fatih Őehitleri Sokak No:9

Topkapı / İstanbul

Tel: 0 (212) 501 37 92

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Őti.

Fazılpaőa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dıő Tic. Ltd. Őti.

Göltepe Mahallesi Őahinler Sokak No:2/1

Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

YEŞİLİN
KIZI
ANNİE
-5-

L. M. Montgomery

Çeviri
Çiğdem Köföncü

EPHESUS®

tamadres.com

GREEN GABLES'İN TAVAN ARASINDA

BÖLÜM 1

tamadres.com

“Geometriyi öğrenmekle de öğretmekle de işim bitti niha-yet,” dedi Anne ve Öklid’in kitabını sandığın içine koydu. San-dığın kapağını sıkıca kapattıktan sonra üzerine oturup Green Gables’ın tavan arasında kendisine eşlik eden Diana Wright’ın yüzüne, Sabah Yıldızı gibi parlayan külrenge gözleriyle baktı.

Tavan arası, sıradan bir tavan arası kadar dar, loş ve huzur-lu bir yerdi. Anne’in önünde oturduğu açık pencereden tatlı ve sıcak ağustos güneşi görünüyordu. Dışarıdaki kavaklar rüzgâr-la eğiliyor, Âşıklar Yolu büyü-lü bir patikaya dönüşüyordu. Bahçe-deki elma ağaçları da kıpkırmızı meyveler vermeye başlamıştı. Bu manzaranın üzerinde yükselen ulu dağların tepeleri masma-vi gökyüzüne degecek gibiydi. Öteki pencereden ise bembeyaz köpüklü, masmavi deniz görünüyordu. Bir mücevher gibi par-layan muhteşem St. Lawrence Körfezi ve Prens Edward Adası’nı uzun zaman önce terk etmiş yerlilerin ismini verdiği Abegweit Sahili de göze çarpıyordu.

Onu son görüşümüzden beri üç yaş daha büyüyen Diana Wright bu süre zarfında olgunlaşmıştı ama siyah gözleri yine es-kisi kadar parlak, yanakları gül kadar pembe ve gamzeleri Anne ile ikisinin daha çocukken Orkide Vadisi’nde birbirlerine dost-luk yemini ettikleri gün kadar büyüleyiciydi. Kucağında siyah, kıvrırcık saçlı, çok tatlı bir çocuk uyuyordu. Avonlea halkı son iki yıldır bu mutlu bebeği “minik Anne Cordelia” olarak tanıyor-

du. İnsanlar, Diana'nın bebeğine niçin Anne ismini koyduğunu elbette biliyorlardı ama yine de Cordelia ismine şaşırmışlardı. Bayan Harmond Andrews, Diana'nın bu ismi muhtemelen saçma sapan bir romanda okuduğunu, Fred'in bu isme nasıl izin verdiğini bir türlü anlamadığını söyledi. Ama Anne ile Diana birbirlerine bakıp gülümsediler çünkü ikisi de minik Anne Cordelia'nın isminin nereden geldiğini biliyordu.

“Geometriden hep nefret ederdin,” dedi Diana gülümseyerek. “Öğretmen olduğunda mutlu olacağını düşünmüştüm.”

“Hayır, aslında geometri dışında her konuyu öğretmekten mutluyum. Summerside'da geçirdiğim üç yıl çok güzeldi. Eve döndüğümde Bayan Harmon Andrews bana evlilik hayatını, öğretmenlikten daha sıkıcı bulacağını söyledi. Belli ki o da Hamlet gibi, bilmediğimiz belalara atılmaktansa çektiklerine razı olmanın¹ daha kolay olduğunu düşünüyordu.”

Anne'in tatlı kahkahası tavan arasında yankılandı. Mutfakta erikli pasta yapan Marilla kızın sesini duyunca tebessüm etti ve ilerleyen yıllarda Green Gables'ta bu kahkahayı ne kadar az duyacağını hatırlayarak derin bir iç çekti. Marilla'yı, Anne'in Gilbert Blythe ile evlenecek olmasından daha mutlu eden bir şey olamazdı ama bütün mutluluklar yanında ufak bir hüznün gölgesi de taşırdı. Summerside'da geçirdiği üç yıl boyunca Anne hafta sonları ve tatillerde Green Gables'a gelmişti ama bundan sonra bu kadar sık gelemeyebilirdi.

“Bayan Harmon'ın söylediklerine kulak asma, Anne,” dedi Diana anneliğin de getirdiği sakin bir tavırla. “Elbette, evliliğin

¹ William Shakespeare'in *Hamlet* adlı oyununun üçüncü perde birinci sahnesinden yapılan bir alıntıdır (Türkçesi: Hamlet, çev. Sabahattin Eyüpoğlu, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2008) [Editör Notu].

kendine özgü iniş çıkışları var... Her şeyin sorunsuz bir biçimde ilerlemesini bekleyemezsin. Fakat seni temin ederim ki doğru kişiyle evlendiğinde çok mutlu bir hayatın oluyor.”

Anne bir daha gülümsedi. Diana'nın bu bilge sözleri onu da-
ima gülümsetirdi.

“Ben de dört yıllık evliliğin ardından bunu bu kadar ciddi-
yetle söyleyecek miyim bilmiyorum ama mizah yeteneğim saye-
sinde söylemeyeceğimi düşünüyorum,” dedi Anne.

“Nerede yaşayacağınız belli mi?” dedi minik Anne Cordeli-
a'ya şefkatle sarılan Diana. Anne'in yüreği Diana'ya her baktı-
ğında tatlı ve muhteşem bir umutla dolar, bir yandan da hem
keyifli hem hüznünlü bir heyecan yaşardı.

“Evet, bugün gelmen için sana telefon ettiğimde aslında be-
nim de sana anlatmak istediğim şey buydu. Avonlea'de telefon-
larımızın olmasına hâlâ şaşırıyorum. Bu eski köy için çok mo-
dern ve sıradışı geliyor.”

“Bunun için Gelişim Derneği'ne teşekkür borçluyuz. Eğer
konuyu gündeme getirmeselerdi köye asla telefon hattı çekil-
mezdi. Zaten insanların canını sıkacak pek çok şey yaşanıyor.
Yine de dernek bu konunun peşini bırakmadı. O derneği kura-
rak Avonlea için muhteşem bir şey yaptın, Anne. Toplantılarda
ne kadar eğlenirdik! Mavi binayı ve Judson Parker'ın çitlerini
bir ilaç şirketinin reklamı için kiralamak istediği o günleri nasıl
unutabiliriz?”

“Telefon konusunda Gelişim Derneği'ne teşekkür etmeli mi-
yim bilmiyorum,” dedi Anne. “En etkili iletişim yönteminin bu
olduğunu biliyorum ama çocukken penceremizden birbirimize
mum ışığı yakarak sinyal gönderdiğimiz o günleri hatırlasana!

Gerçi Bayan Rachel Lynde'in de dediği gibi, 'Avonlea gelişime ayak uydurmalı.' Ama ben yine de Bay Harrison'ın deyimiyle Avonlea'nin 'modern çağ' yüzünden değişmesini istemiyorum. Buranın tıpkı eski günlerdeki gibi kalmasını istiyorum. Bu aptalca, hatta oldukça duygusal ve imkânsız bir istek. Bay Harrison'ın söylediği gibi, 'telefon iyi bir şey', her ne kadar hattın öbür ucunda seni dinleyen insanların olduğunu bilsen de."

"En kötüsü de bu zaten," diye iç çekti Diana. "Birini aradığında başkalarının konuşmalarını duyması çok sinir bozucu. Mesela sen bugün beni aradığında Pyeların o garip saatinin sesini duydum. Demek ki Josie ya da Gertie hattı dinliyordu... Söylentilere göre Bayan Harmon Andrews telefonun mutfağa konulmasını istemiş, böylece mutfakta iş yaparken telefonu rahatça duyabilecekmiş."

"Ya, demek o yüzden telefonda 'Green Gables'a yeni bir saat mi aldınız?' diye sordun. Ne demek istediğini anlamamıştım. Sen konuşmaya başladığın an bir ses duydum. Herhalde Pyelardan biri tüm enerjisiyle ahizeyi kaldırdı. Neyse, boş ver Pyeları. Bayan Rachel'in da dediği gibi, 'Pyelar hep aynıydı ve dünyanın sonuna kadar da Pye olarak kalacaklar. Âmin.' Ben güzel şeylerden söz etmek istiyorum. Yeni evimin nerede olacağına karar verdik."

"Ah, Anne nerede? Umarım buralara yakındır."

"Hayır, değil. Evimiz buradan doksan altı kilometre uzaktaki Four Winds Rıhtımı'nda olacak."

"Doksan altı mı? Dokuz yüz altı olsaymış bari!" diye iç çekti Diana. "Ben Charlottetown'dan öteye gidemem ki."

"Ama Four Winds'e gelmek zorundasın. Orası adanın en güzel rıhtımı. St. Mary diye bir köy var ve Dr. David Blythe elli

yıldır orada çalışıyor. Kendisi Gilbert'ın büyük amcası, biliyordun. Adam emekli olacak, Gilbert da onun yerine geçecek. Kendimize yeni bir ev bulana kadar onun evinde kalacağız. Hayallerimizdeki evin nerede ya da nasıl olacağını henüz bilmiyorum... İspanya'da güzel ve ufak bir kale mesela... Ah, nerede olduğunu bilemesem de hayallerimde evin içini güzelce döşedim bile.”

“Balayına nereye gideceksiniz?” diye sordu Diana.

“Hiçbir yere. Bu kadar şaşkın bakma, sevgili Diana. Bayan Harmon Andrews burada olsa düğün masraflarını bile karşılayamayacak kişilerin balayına gitmelerinin mantıksız olduğunu söyler, sonra da bana Jane'in balayında Avrupa'ya gittiğini hatırlatırdı. Ben balayımı Four Winds'teki evimizde geçirmek istiyorum.”

“Nedime istemediğinden emin misin peki?”

“Nedimem olabilecek kimse yok ki. Sen, Phil, Jane ve Priscilla evlilik konusunda benden önce davrandınız ve Stella da Vancouver'da öğretmenlik yapıyor. Sizin dışınızda nedimem olabilecek can dostum yok.”

“Ama duvak takacaksın, değil mi?” diye sordu Diana endişeyle.

“Evet, kesinlikle. Duvak olmazsa kendimi bir gelin gibi hissetmem. Matthew'un beni Green Gables'a ilk getirdiği gün yolda ona ileride gelinlik giyeceğimi hiç düşünmediğimi çünkü çok çirkin olduğum için kimsenin benimle evlenmek istemeyeceğini söylediğimi hatırlıyorum... Bir misyoner rahip dışında. Onların evlenecekleri kişide güzellik aramadıklarını, sadece yamyamların arasında yaşama riskini göze alan birini seçeceklerini sanırdım. Priscilla'nın evlendiği o rahibi görmeliydin... Bir zamanlar

evlenmeyi hayal ettiğimiz o erkekler gibi yakışıklı ve hoş biriydi, Diana. Şimdiye dek gördüğüm en yakışıklı erkekti ve Priscilla'nın altın sarısı güzelliğine tapıyordu. Ama tabii ki Japonya'da yamyam filan yok.”

“Ama senin gelinliğin de rüya gibi,” dedi Diana. “İçinde görkemli bir kraliçeye benzeyeceksin... O kadar uzun ve incesin ki... Nasıl bu kadar ince kalabiliyorsun, Anne? Ben çok kilo aldım, yakında kalın bir belim olacak.”

“Şişmanlık ve zayıflık alınyazısı bence,” dedi Anne. “Mesela Bayan Harmon Andrews Summerside'dan döndüğümde bana, ‘Anne ne kadar da sıksasın,’ dedi. Bunu sana asla demez. ‘Zayıf’ olmak kulağa romantik geliyor ama ‘sıska’ bambaşka bir laf.”

“Bayan Harmon geçen gün senin çeyizinden söz ediyordu. Jane'inki kadar güzel olduğunu itiraf etti ama Jane'in bir milyonerle seninse ‘beş parasız bir doktorla’ evleneceğini de eklemekten duramadı.”

Anne güldü.

“Elbiselerim güzeldir. Güzel şeyleri severim. İlk giydiğim güzel elbiseyi hatırlıyorum... Matthew'un okuldaki konser için verdiği kahverengi bir elbiseydi. O akşamdan önce çirkin bir kızdım. Fakat o elbiseyi giydikten sonra kendimi muhteşem bir dünyaya adım atmış gibi hissettim.”

“O gece Gilbert, ‘Bingen on the Rhine’ şiirini okumuş ve *orada bir kız var çok sevdiğim ama kardeşim değil* dizesini dile getirirken sana bakmıştı. Ama sen pembe mendilini ön cebine koydu diye ona çok kızmıştın! O zamanlar onunla evleneceğini hayal bile etmiyordun.”

“İşte bu da alınyazısı,” diye güldü Anne aşağıya inerlerken.

RÜYA EV

BÖLÜM 2

tamadres.com

Green Gables, tarihinde ilk kez oldukça telaşlı ama bir o kadar da heyecanlı günlere şahit oluyordu. Marilla'nın bile heyecanı yüzünden okunuyordu.

Bayan Rachel Lynde'e, sanki kadından özür diler gibi, "Bu evde hiç düğün olmadı," dedi. "Ben küçük bir çocukken bir rahip, içinde doğum, ölüm ya da düğün yaşanmadan bir ev, gerçek bir yuva sayılmaz demişti. Burada birçok ölüm gördük. Annem, babam ve Matthew bu evde öldü, hatta burada bir doğum da gördük. Bu eve taşındıktan kısa süre sonra işe aldığımız kâhya evliydi. Karısı bu evde doğum yaptı. Ama evimizde daha önce hiç düğün olmamıştı. Anne'in evleneceğini düşünmek bana garip geliyor çünkü o, gözümde hâlâ Matthew'un on dört yıl evvel buraya getirdiği o küçük kız. Bu kadar büyüdüğünü fark etmemişim. Matthew'un o gün bir oğlan çocuğu yerine kız çocuğu getirdiğini görünce ne denli şaşırdığımı asla unutmaya-çağım. Merak ediyorum, o yanlış anlaşılma olmasaydı buraya gelecek olan o oğlan çocuğu şimdi ne yapıyordur? Acaba o çocuğun kaderi onu nereye götürdü?"

"Ama güzel bir yanlış anlaşılma oldu," dedi Bayan Rachel Lynde. "Gerçi hatırlarsan bunun tersini düşündüğüm bir dönem de olmuştu... Hani Anne'i görmeye geldiğim akşam yaşadığı-